

[Vesterager.]

kan komme udenom det, man maa tage det op, fordi det møder os Gang paa Gang i hele vor Sociallovgivning.

I en Indstilling, afgiven til det norske Socialdepartement i 1928 af en Ædruelighedskomité, findes nogle Udtalelser, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse gerne vil oplæse:

„De skadelige Følger af Alkoholmisbrug — baade for den enkelte og Samfundet — er almindeligt erkendt. At modvirke og afhjælpe disse Følger er derfor en Samfundsopgave, og i de fleste Lande har Statsmyndighederne ved Lovbestemmelser og paa anden Maade grebet ind mod overdreven Brug af Alkohol og søgt at modvirke og neutralisere Følgerne af Misbrug. Som skadelige Følger af Alkoholmisbrug nævnes i Almindelighed ulykkelige Familieforhold, svækket Arbejdsevne, Fattigdom, Sygdom, Vanrøgt af Børn og øget Kriminalitet.“

Denne Komité ser altsaa saaledes paa Ædruelighedsarbejdet, at det er af den allerstørste sociale Betydning at faa en Løsning af dette Spørgsmaal. Man kan derfor ikke undres over, at det bliver taget op herhjemme, og at man sætter sig grundigt ind i, hvorledes det bedst kan løses. Hvorledes man vil gaa frem, vil altid blive noget af en Skønssag — der skønnes forskelligt af de enkelte Personer —, men jeg synes, at naar Spørgsmaalet er af saa stor Betydning, som man fra alle Sider mener det er, maa man kunne blive enig om at gaa ind i en loyal og grundig Forhandling om Sagen.

Det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen talte om kvalificeret Majoritet, og før jeg gaar videre, skal jeg i den Anledning sige, at med Hensyn til dette Spørgsmaal er vi fra konservativ Side — jeg tror, jeg kan sige det paa alles Vegne — til at faa i Tale. Vil det ærede Medlem gaa stærkt ind for en lidt større Majoritet, kan der forhandles om dette Spørgsmaal; vi fra konservativ Side er ikke saa bange for kvalificeret Majoritet, saa jeg kan ikke tænke mig, at det, hvis det ærede Medlem absolut vil føre dette stærkt frem, skulde møde Modstand fra vor Side. Der kan være noget berettiget deri, thi vi ønsker, at de Skridt, vi gør fremad i Ædruelighedsarbejdet, skal hvile paa en virkelig Folkevillie, saaledes at Folkets Villie staar bag de forskellige Foranstaltninger, der vil blive truffet.

Det ærede Medlem fortalte en lille Historie om en Købmand i Herning-Eggen. — jeg ved ikke, hvem det er, eller hvor han har boet —, men jeg synes ikke, Historien

var særlig oplysende. Jeg kan ikke forstaa, at man vil tillægge det saa stor Betydning, at en enkelt Mand maa vige for en bestemt Opfattelse. Vi kan ikke sætte den enkeltes Interesser saa højt, at man siger til de 500: I skal finde jer i hans Virksomhed — hvad enten det nu er en Gæstgivers eller Købmands —, selv om I maaske tror, den er til Skade for alle, Hjemmene, Børnene og hele Udviklingen paa Stedet. Thi hvis det er Tilfældet, kan man ikke forlange, at disse 500 ganske roligt skal afstaa fra deres Opfattelse, for at denne ene kan tjene 500 Kr. om Aaret. En saadan Tankegang raader ikke i Befolkningen i vor parlamentarisk styrede Tid.

Til at begynde med udtalte jeg, at det er vor Opgave nu at se paa Ædruelighedslovgivningens store sociale Betydning, og hver Gang vi staar overfor et Lovgivningsarbejde, støder vi stadig paa Alkoholtrafikens uhyre store Betydning. Den præger mange forskellige Love, og fra mange Sider er jo da ogsaa Kravet kommet frem om at gøre noget, for at Befolkningen kan faa den rette Oplysning om og Forstaaelse af, hvorledes Alkoholmisbrugene virker. „Den personlige Friheds Værn“ nedsatte i 1927 et Udvalg til Behandling af forskellige Spørgsmaal, som falder herindunder. Ogsaa her tales om at stille Forslag til Bekæmpelse af Misbrug og til Beskyttelsesforanstaltninger for dem, der uforskyldt kommer til at lide under Alkoholmisbrugene, særlig Mødre, Børn og unge Mennesker, og om at undersøge, under hvilke Former sund Oplysning om Alkoholspørgsmaalet kan udbredes. Ogsaa indenfor denne Forening har man været klar over den store Betydning, det har, at Folk faar Oplysning om Alkoholmisbrugenes Følger, og at det er nødvendigt at værne om Hjemmene, om Børnene og de unge.

Det forekommer mig, at vi aldrig herhjemme har gennemtænkt Sagen rigtig til Bunds, socialt set, og spurgt os selv om, hvad de mange spredte Foranstaltninger i vor Lovgivning kan nytte, naar der ikke er en samlet Oversigt over, hvad man egentlig vil opnaa. Jeg haaber, at det foreliggende Lovforslag skal bidrage til, at vi kommer ind i en frugtbar Forhandling om de mange forskellige Bestemmelser i vor Lovgivning, der har Tilknytning til dette Spørgsmaal.

Til Værn for Børn har vi jo Værgeraadsloven, og i dens § 82 har vi en Bestemmelse om, at man i visse Tilfælde kan fjerne f. Eks. Faderen fra Hjemmet, hvis det er hans Drikfældighed, der er Skyld i Hjemmets Ulykke, og lade Børnene blive hos Moderen. Jeg har Erfaring for gennem forskellige Undersøgel-